

LADIK KATALIN

Itt minden elindult, megrendült

Szél csókolta sörénnyel vágatott az alkonyatba.
A ház ébersége homályba süllyedt.
Az ágy lába kitört, padlón gurulva
tavaszért kiáltozott: gyere, vérengző céda!

Megjöttem, hát. Fejsze a hátamban.
Leszopom a villámot,
bedeszázom az eget, megölöm a csődört!

A vágy egyre mélyebb rétegei

Kése nyomán a vágy mélyebb rétegei buggyantak elő,
nehézkésen fennakadtak a csontok között,
és rögtön el is hervadtak, amint fény érte őket.
Már csak alaktalan tollcsomók voltak, ember szagúak.
Sötéten csüngött a ház, ráncosan és felhősen.
Óvatosságra intett.
Ő mégis élvezettel szöszmötölt a tollak és szőrszálak között:
a sebből a mennybolt egyre távolabbi rétegei tűntek elő,
és kicsírázott minden röpke óhaja;
selyemharisnyás lábai – míg a bokrok között
a hótól nedves, lehullott csillagokat szedegette –
az ablakon át, a kagylóként zúgó éjszakába
vörös hajú angyalokként elrepültek.

A gombák sötét illatát

ezüstös és fehér sávokra szántotta.
Sziklahasadékok és völgyek mély selymében
átkarolta a vágyott gerinc hosszú völgyecskéjét.
Zöld köténye felragyogott, kívánós lett.
Ő fél arcot, kezet, fél lábat adott neki,
hogy vásznat lehessen rájuk varrni.
A kötény hallgatózva, szép csendesen elkúszott,
örömét őrizni fogja a világosság felé vezető úton.

Kihúzták az ablakon át

miként a későn fogant gyermeket.
A bűn örömteli, parázna fluiduma lebegett fölötte.
Első sikolya zengőn és frissen buggyant ki belőle,
érthetetlen nyelven szólalt, mellyel megfertőzte
a lomha, álmatag kisvárost.

Mintha száraz mákfejek indultak volna,
édes kábulatot bocsátott ki magából:
a táj hervadni és feketedni kezdett,
beteges varként hámlott le a sötétség.
A villámsújtotta ciprus sebhelyes kérge
nagy cafatokban csüngött, és elborította a temetőt.
A tenger kéjes dermedtséggel várt rá
egy újszülött, borzongó tócsában.

Ő elrejtőzve a viharfelhők alatt,
halk jeleket lehelt egyik tócsáról a másikra.